

SKRYPT DO KURSU PODSTAWOWEGO JAK USZYĆ SPÓDNICĘ PODSTAWOWĄ?

Tkanina to wyrób włókienniczy utworzony przynajmniej z dwóch układów nitek **osnowy** i **wątku** przeplatających się pod kątem prostym według określonego splotu.

Osnowa jest cieńsza i mocniej skręcona niż wątek i biegnie równolegle do krajki tkaniny.

Wątek, po wyciągnięciu z tkaniny, jest bardziej pofałdowany oraz jest prostopadły do osnowy.

Dzianina obok tkaniny to podstawowy wyrób włókienniczy.

Dzianinę wytwarza się z nitek w procesie dziania, które tworzą a oczka o określonym kształcie i rozmiarze

Zasady, które należy znać przy konfekcjonowaniu tkanin i dzianin.

Trzy kierunki biegu nitki, z którymi może pokrywać się nitka prosta (NP) szablonu elementu ubioru podczas krojenia materiału.

1. Nitka prosta (po osnowie) to najczęściej stosowany kierunek układu szablonów, jest najbardziej wytrzymała na rozciąganie i rozerwanie. Tak krojone ubrania mają czystą formę.

2. Nitka poprzeczna (po wątku). Ubrania szyte z tkaniny ciętej w poprzek odstają od ciała wypychają się oraz rozciągają.

3. Nitka skośna (pod kątem 45 stopni do nitki prostej). Tak krojona tkanina staje się elastyczna, dobrze się układa i drapuje. Zarówno tkanina i dzianina mogą być krojone po skosie.

SPÓDNICA

Spódnica to dolna część wierzchniego ubioru damskiego i dziewczęcego noszonego do bluzki, swetra czy żakietu . **Spódnica podstawowa** jest klasycznym modelem. **Poprzez jej modelowanie możemy uzyskać dowolne fasony zgodne z obowiązującą modą.**

FORMA KONSTRUKCYJNA – GOTOWE ROZLICZENIE DLA ROZMIARU 38. Z 2,0 CM LUZU W PEŁNYM OBWODZIE BIODER .

Pierwszym krokiem w przygotowaniu formy spódnicy jest wykonanie siatki podstawowej. Rozliczenie wykonujemy zawsze na połowę sylwetki, ponieważ zakładamy, że ciało ludzkie jest symetryczne.

Uwzględniony luz odzieżowy jest także połowiczny, w tym przypadku będzie wynosił 1.0 cm.

ROZLICZENIE ODCINKÓW KONSTRUKCYJNYCH SPÓDNICY

OP = 68,0

obwód pasa

OB = 94,0

obwód bioder

DTS = 39,0

długość pleców od siódmego kręgu

LK = 59,5

linia kolan anatomiczna

LD = 60,0

linia dołu

LTLB = 1/2DTS + 2,0

wysokość bioder WsB

LTLB = 19,5 + 2,0 = 21,5

Wysokością bioder nazywamy odległość między linią talii a linią bioder mierzoną w pionie.

LBLB1 = 1/2 OB + 1,0 luz połowa obwodu bioder

LBLB1 = 1/2 94,0 + 1,0 luz = 48,0

Rozliczenie obwodu bioder pozwoli nam ustalić, w jakim stopniu ta spódnica będzie dopasowana w biodrach.

Zapamiętać! o stopniu dopasowania spódnicy zadecyduje użyty przez nas luz odzieżowy.

Luzem odzieżowym nazywamy różnicę między „długością odcinka konstrukcyjnego a wymiarem antropometrycznym obwodu szerokości i długości”. Różnica w obwodzie ciała i ubrania - luz może być dodatni, zerowy lub ujemny.

RYСУNEK A

RYСУNEK SIATKI KONSTRUKCYJNEJ SPÓDNICY

Rysowanie siatki konstrukcyjnej spódnicy zaczynamy od wyznaczenia kąta prostego, który da nam dwie linie: linię talii LT w poziomie i linię środka przodu SP w pionie. Równoległe do linii SP będziemy wyznaczać nitkę prostą NP, według której/niej układamy szablon odzieżowy na tkaninie.

A - jest punktem, od którego rozpoczynamy rysowanie siatki konstrukcyjnej. Z zaznaczonego punktu **A** rysujemy pionową linię o długości np. 65,0 (długość jest dowolna, powinna być równa długości spódnicy, czyli linii dołu LD). Następnie na otrzymanej prostej znaczymy kolejno punkty **B, C, D**:

LT = **A** linia talii

LB = **AB** = 21,5 linia bioder/WsB

LK = **AC** = 59,5 linia kolan

LD = **AD** = 65,0 linia dołu, zaplanowana długość spódnicy

Z powstałych punktów: **A, B, C, D** wyprowadzamy proste prostopadłe do narysowanej linii **AD**, powstają: linia talii LT, linia bioder LB, która jest równocześnie wysokością bioder WsB, linia kolan LK, linia dołu LD.

Następnie z punktu **B** na linii LB zaznaczamy połowę obwodu bioder z luzem – powstaje punkt **E**, **BE** = 48,0. Z punktu **E** prowadzimy prostopadłą w górę do linii LT – powstaje punkt **F**. Przedłużamy odcinek **FE** w dół do linii LK i linii LD spódnicy, gdzie powstają kolejno punkty **G** i **H**. Odcinek **FH** stanowi linię środka tyłu ST. Powstały prostokąt **ADHF** jest połową spódnicy. Odcinek **BE** dzielimy na cztery równe części. W połowie odcinka **BE** powstaje punkt **I**, w ćwiartkach odcinka powstają kolejno: w przodzie spódnicy punkt **J**, w tyle **K**, **BJ** = **JI** = **IK** = **KE**. Z punktu **I** prowadzimy prostopadłą w górę do linii LT – powstaje punkt **L**. Prowadzimy prostopadłą w dół do linii LK i linii LD – powstają kolejno punkty **Ł** i **M**. Odcinek **LM** jest linią boku, w górę od punktu **I** zaznaczamy 1,0 – powstaje punkt **II**, do którego będziemy modelować biodra spódnicy.

ZASZEWKA W PRZODZIE

Punkt **J** na linii bioder przesuwamy w lewo o 1,0 powstał **J1**, z punktu **J1** prowadzimy prostą do linii LT. Na przecięciu powstał punkt **J2**, odcinek **J1J2** jest środkiem zaszewki w przodzie spódnicy, dzielimy go na trzy równe części, 1/3 od dołu to punkt **J3**, odcinek **J2J3** jest długością zaszewki.

ZASZEWKA W TYLE

Punkt **K** na linii bioder przesuwamy w prawo o 2,0 powstał **K1**, z punktu **K1** prowadzimy prostą do linii LT. Na przecięciu powstał punkt **K2**, odcinek **K1K2** jest środkiem zaszewki w tyle spódnicy. Od **K1** w górę zaznaczamy 6,0 powstał punkt **K3**.

Zaszewka w przodzie może mieć inną długość i szerokość niż proponowana. Szerokość zaszewki poniżej 2,0 wymaga, aby jej długość skrócić do połowy wysokości bioder, czyli odcinka **J1J2**, szerokość powyżej 2,0 długość powinna pozostać w 2/3 **J1J2**.

Zapamiętać! Wartość odcinka **K1K3** = 6,0 to wielkość uniwersalna, określająca wysokość pośladków. Przy wypukłych pośladkach **K1K3** wynosi od 6,0 do 10,0, przy płaskich od 2,0 do 5,0.

Rozliczając szerokości zaszewek w talii, zawsze zaczynamy od profilowania bioder, następnie rozliczamy zaszewkę w przodzie i całość kończymy zaszewką tyłu.

Przy sylwetce o kształcie klepsydra w tyle rysujemy dwie zaszewki, gdy WBR jest większe od 14,0.

Przy sylwetce o kształcie chłopczycy w tyle rysujemy jedną zaszewkę, gdy WBR jest mniejsze od 12,0.

RYSUNEK B

RYSUNEK SIATKI KONSTRUKCYJNEJ SPÓDNICY

WYBRANIE NA LINII TALII WBR – ZASZEWKI W PRZODZIE ZP, ZASZEWKI W TYLE ZT ORAZ PROFILOWANIE BIODER PBP I PBT

WBR – wybranie w pasie – obliczamy, jaką mamy różnicę między obwodem bioder OB a obwodem pasa OP. Tę różnicę wykorzystamy, aby dopasować spódnice w talii za pomocą zaszewki przodu ZP na brzuchu, zaszewki w tyle ZT na pośladkach oraz wyprofilowania bioder PBP i PBT, czyli boki spódnicy. Rozliczenie wartości WBR zaczynamy od zmierzenia rysunku na linii LB, następnie od tej wartości odejmujemy połowę obwodu pasa OP zwymiarowanej kobiety (wymiaru rzeczywiste lub z tabeli antropometrycznych) wraz z dodanym luzem dla połowy sylwetki.

$$1/2 \text{ OB} + 1,0 \text{ luz} = 47,0 + 1,0 = 48,0$$

minus –

$$1/2 \text{ OP} + 0,0 \text{ luz} = 34,0 + 0,0 = 34,0$$

BE odcinek na linii bioder
połowa wymiaru kobiety plus zaplanowany luz
odzieżowy

WBR wybranie w pasie = 14,0

ZP, ZT – zaszewki, PBP, PBT – profilowanie talii

ROZŁOŻENIE ZASZEWEK W TALII

Wybranie w talii wynosi WBR = 14,0.

$$ZP = 2,0$$

zaszewka w przodzie od 0,0 do 2,0

$$ZT = 5,0$$

zaszewka lub zaszewki w tyle od 5,0 do 7,0

$$PBP + PBT = 7,0$$

profilowanie talii na linii boku 1/2 WBR

$$\text{Kontrola WBR} = 2,0 + 5,0 + 7,0 = 14,0$$

Zapamiętać! Stosujemy:

- luz w pasie: $0,5 \div 1,0$ dla połowy spódnicy gdy doszywamy pasek lub do spódnicy o podwyższonym stanie,
- luz w pasie 0,0, dla spódnicy bez paska lub opuszczonej biodrówki wykończonej obłożeniem,
- luz w biodrach: 1,0 dla połowy spódnicy z tkaniny na podszewce,
- luz w biodrach $0,0 \div 0,5$ dla połowy spódnicy dopasowanej bez podszewki,
- luz w biodrach $-1,0 \div 0,0$ dla połowy spódnicy mocno dopasowanej lub z tkaniny ze stretchem.

WYBRANIE NA LINII BOKÓW – PROFILOWANIE BIODER

Połowa WBR = 7,0, więc na linii boku od punktu **L** w prawo i lewo na linii LT zaznaczamy po 3,5 – powstają punkty: w przodzie **L1** i w tyle **L2**. Z **L1** i **L2** prowadzimy proste do punktu **I1**. W połowie odcinków **L1I1** i **L2I1** zaznaczamy kąty proste o długości 0,75. Przez te punkty będziemy profilować biodra w spódnicy (rys. C).

ZASZEWKA W PRZODZIE

ZP = 2,0, więc od punktu **J2** w prawo i w lewo zaznaczamy po 1,0. Następnie powstałe punkty łączymy prostymi z **J3** – powstaje zaszewka w przodzie spódnicy.

ZASZEWKA W TYLE

ZT = 5,0, więc od punktu **K2** w prawo i w lewo na linii talii zaznaczamy po 2,5. Następnie powstałe punkty łączymy z **K3** – powstaje zaszewka w tyle spódnicy.

PROFILOWANIE TALII

Na linii ŚP od punktu **A** w dół znaczymy 1,0, z powstałego punktu **A1** prowadzimy prostą do punktu **L1**. Na linii ŚT od punktu **F** w dół znaczymy 1,0, z powstałego punktu **F1** prowadzimy prostą do punktu **L2**.

Wyrównujemy zaszewki w przodzie i tyle spódnicy, tzn. zaszewka jest symetryczna, więc odcinki określające jej długość muszą mieć tę samą wartość.

RYSUNEK C

RYSUNEK KONSTRUKCYJNO-MODELOWY SPÓDNICY

MODELOWANIE LINII KONTUROWYCH SPÓDNICY

Łączymy powstałe punkty przy pomocy prostych i łagodnych łuków na linii talii oraz na linii boku.

Przód spódnicy: **A1, D, M, I1, L1, 1,0, J3, 1,0, A1**

Tył spódnicy: **F1, H, M, I1, L2, 2,5, K3, 2,5, F1**.

RYSUNEK D

FORMA MODELOWA SPÓDNICY

Na obecnym etapie naszej konstrukcji pozostało nam tylko nadanie spódnicy linii konturowych o określonym kształcie.

Zapamiętać! Do linii modelowych należy dorysować dodatek na szew służący do łączenia krawędzi wykrojów spódnicy – w ten sposób uzyskamy szablon podstawowy.

RYSUNEK E

SZABLON PODSTAWOWY SPÓDNICY

Rysunek techniczny przedstawiający wydzielone z rysunku konstrukcyjno-modelowego formy modelowe z uwzględnieniem dodatków na szwy oraz podwinięcia.

Szablon podstawowy jest podstawą do opracowania rysunku siatki stopniowania szablonów podstawowych (przypis. Słownik... , str 64)

Dodatki na zeszycie spódnicy wynoszą: 1,0 na szwy łączące elementy odzieży. Do dołu spódnicy dodajemy od 1,0 do 4,0 w zależności od wykończenia jakie chcemy zastosować.

Jest to ostatni etap rysunku naszej spódnicy. Teraz możemy ją odszyć i sprawdzić jak leży na wybranej sylwetce lub manekinie w rozmiarze produkcyjnym 38.

PRZÓD SPÓDNICY

TYŁ SPÓDNICY

Autor:

Paula Drzewiecka i Anna Niemczyk

Bibliografia

1. Konfekcjonowanie dzianin, konstrukcja i modelowanie. Część 2, Krystyna Kowalczyk, Wydawnictwo Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1994
2. Konstrukcja i modelowanie odzieży lekkiej, Krystyna Trzcńska, Warszawa Państwowe Wydawnictwa Szkolnictwa Zawodowego
3. Szkolny Słownik Odzieżowy, Zbigniew Parafianowicz, Wydawnictwo Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1986